

Quæ igitur moleste auditores latari sunt, sic præoccupando, causas veras afferre oportet, quibus rectè facere consultando videre: utpote qui demonstras oratorum inopiam, periculumque magnitudinem, aut publicam utilitatem, aut aliam inuifmodi causam, quæ auditorum indignationem soluturus sis. Quòd si nihilominus auditores turbentur, breviter dicendum est, vel tanquam in sententiæ velut in commentationis figura, quarum omnium absurdissimum venire quidem, tanquam ea hisce de rebus consulturos, quæ optima sint. Nunc autem quandoquidem volunt eos audire, qui sententiam dicunt, arbitrari pulchrè consulere posse. Et rursus honestum est, aut ipsos assurgentes sententiam dicere, aut dicentes audire quæcumque ex suffragiis facere ipsi censuerint. Deliberatio igitur in genere sic est & præoccupationibus utendum, & tumultibus occurrendum. In iudiciali autem præoccupationibus utemur: quemadmodum etiam in prædictis. Occurrit autem tumultibus, si quidem in orationum principiis fiant, hoc modo: Nónne igitur absurdum est, legumlatorem quidem iussisse duas orationes aduersariorum cuique reddendas, vos autem iudices ex lege iudicare iureiurando adstringi, deinde ne vnam quidem orationem audire vellet, & eam quidem orationem quæ tantam consilij vim habet, ut in ea audienda rectissime sitis sententiam latari: vos autem in his ad eò negligentibus esse, ut cum neque ipsa dictionum initia pertuleritis, iam omnia accuratissime didicisse existimetis? Et alio modo. Quis non absurdum est, legumlatorem quidem in pari sententiarum numero imperare reo victoriam dari: vos autem vsque adeò contrà de iis sentire, ut neque insimulationi reos respondentibus audiat: & illum quidem ob maius reorū periculum hanc ipsis prærogatiuam, atque privilegium in ferendis sententiis impartiri, vos autem contrà iis, qui villo sine periculo accusatū veniunt, neque contentiosos, neque pertinaces esse: eos verò, qui cum metu, periculòque criminibus respondent, clamoribus corripere, atque perterrefere? Siquidè igitur in orationū initiis turbæ fiant, hoc pacto erit iis occurrendum. Quòd si quid in dictionis progressu dicentè turbauerit, si quidem pauci quidam id agant, erunt hi corripendi, dicendumque ipsorū profecto esse iusticiam,

Α οὖν ἴδι μελλόντων δυσχεράνεσθαι τοῖς ἀκούοισιν, οὕτως δὲ περιστάται αμβαύοντα φέρειν αἰτίας, παρ' αἷ ὁρῶς ποιεῖν δόξειε συμδουλεύων, δεικνύοντα τίνι ἐρημίαν ἴδι λερόντων, τὸ μέγιστος ἴδι κινδύων, ἢ τὸ τῷ κοινῷ συμφέρειν, ἢ ἀλλῶ τοιαύτῳ αἰτίαν, δι' ἧς λύσθαι τίνι ὅππρωσθῆναι δυσχεράται. αὐ δὲ μηδὲν ἢ πῶν δουρβῶσιν οἱ ἀκούοντες, χεῖν λέγειν

Β στωτόμως, ἢ ὡς ἐν γινώμης, ἢ ὡς ἐν θυμῷ μῆματος ἰσχύματι. διὸ παύτων ἀποπῶται τὸν ὄντιν ἢ κείν ἰσχύματι. διὸ παύτων ἀποπῶται τὸν ὄντιν ἢ κείν ἰσχύματι. διὸ παύτων ἀποπῶται τὸν ὄντιν ἢ κείν ἰσχύματι. διὸ παύτων ἀποπῶται τὸν ὄντιν ἢ κείν ἰσχύματι.

C χεῖροσθεν. ἐν ἰσχύματι τῆς δημηγορίας ἐπὶ τῷ καὶ τῆς περιστάται ἰσχύματι, καὶ τοῖς δουρβῶσι ἀπαντητέον. ἐν δὲ τῆς δικαιολογίας περιστάται ἰσχύματι ἀπαντήσομεν δὲ τοῖς δουρβῶσι, ἐὰν ἰσχύματι γίνονται ἴδι λόγων, ὡς δὲ πῶς ἐκ ἀλορον οὐκ ὄντι, τὸν ἰσχύματι τῶν περιστάται δύο λόγοις ἴδι ἀπὸ δικῶν

D ἐκείσθαι δουρβῶσι τῶν δὲ δικάζοντας ἡμῶν ὁμομοκίαν καὶ τὸν νόμον κρείνειν, εἴτα μηδὲ τὸν εἴτα λόγον ἀκούσαι βούλεσθαι, καὶ ἐκεῖνον ἰσχύματι τῶν περιστάται ἰσχύματι, ὅπως ἀκούσαντες παύτων ἴδι λερόντων ὄντων δῆσθε τίνι ἰσχύματι δὲ πῶς τούτων οὐτως ἀλορον ἰσχύματι, ὡς πῶς τῶν ἀρχῶν αὐτῶν ἰσχύματι τῶν ἰσχύματι ἰσχύματι

E πῶς ἐκ ἀλορον ὄντι, τὸν ἰσχύματι τῶν περιστάται ἰσχύματι, ὡς πῶς τῶν ἀρχῶν αὐτῶν ἰσχύματι τῶν ἰσχύματι ἰσχύματι

F ἔσθαι μὴ φιλονεικεῖν, τῶν δὲ μὴ φέβων καὶ κινδύων πῶς ἴδι κητηρομῶν δουρβῶσι, ὡς δουρβῶσι ἐκ πῶς ἰσχύματι ἰσχύματι, ἐὰν ἰσχύματι ἐν ἀρχῶν οἱ δουρβῶσι γίνονται, πῶς τὸν ἰσχύματι αὐτοῖς ἀπαντητέον, ἐὰν δὲ περιστάται τῶν λόγων δουρβῶσι, ἐὰν ἰσχύματι

ὁ λόγος πῶς τῶν περιστάται, ὅππρωσθῆναι τοῖς δουρβῶσι, καὶ πῶς αὐτῶν κητηρομῶν, ὅππρωσθῆναι